

چراغ فردوسی را چه کسی در این مرز و بوم کشته می خواهد؟

سید علی صالحی

زنده کردن نام فردوسی و شاهنامه، بیداری خرد جمعی مردم ماست. شاید نسل من، آخرین نسل شاهنامه باشد. شاهنامه فردوسی در حلی آتش شبانه خیابان خوابها، همراه جعبه میوه گر گرفته و خاکسترش را زمستان بر سر تاریخ ریخته است. شاهنامه پیش از برخورد تعصب برانگیز شاملو با حکیم توس، به چاه شغاد سقوط کرده و از یاد ها برده شده است. همه رسانه های گوناگون وطنی را جست و جو کنید، از هزاران ساعت برنامه سمعی و بصری، شاید صد دقیقه و از هزاران هزار تن کاغذ سیاه شده، شاید صد صفحه سهم معرفی شاهنامه را اگر یافتید!

کمر کسی به یاد می آورد که از صبح تا شام اگر زبانی از مادر به او ارث رسیده است، زبان شاهنامه است. سرچشمه و چراغ نخست، در و راجی های واژه کش، فراموش شده است.

”ابوالقاسم فردوسی شاعری بود که در توس به دنیا آمد و در توس هم مرد” تمام دانسته نسل های اخیر کشور درباره شاهنامه فردوسی در همین جمله خلاصه شده است! چه بلایی نازل شده که شاهنامه کبیر از جامعه ما گریخته است؟ از مراکز مربوط سوال کنید طی این سالها آیا اساسا شاهنامه چاپ شده است؟ چند ده نسخه آن به فروش رسیده است؟ تیراژ این «ناموس ملی» را با تیراژ «فال هندی» و «فال قهوه» و «رمالی چینی» مقایسه کنید.

برای مغلوب کردن يك ملت نخست خاكریزهای فرهنگی آن را تصرف می کنند، اگر صدایی برنخاست، پیشروی بعدی تصرف عملی خانه او خواهد بود. اول به ”خلیج فارس“ می گویند ارث پدری اعراب است، بعد هم می گویند خوزستان همان عربستان است. فردوسی هم پسر عم هارون الرشید بوده است. اول ناموس مردم را راهی دویی می کنند، بعد تحریف شناسنامه ها، فاز سوم هم خواب الوداع ایران است! يك مشت نادان هم فکر می کنند دفاع از مردم و هویت ملی، نوعی برخورد ایدیولوژیک است و به ما مربوط نیست. درحالیکه این مردم و فرهنگ و هویت، همه هستی ماست! شاهنامه دشمن کسی نیست، چراغ خانه ماست، لااقل يك بار آن را ورق بزنیم!

وقتی به تخت جمشید می گویند ”خرابه های حاشیه شیراز“! همین بلاهت های کور و تعصب های تاریک موجب می شود تا از آنسوی آب ها نیز به خود اجازه می دهد اروندرود را شطالعرب بنامد و خلیج فارس را مهریه

بخت النصر!

وقتی که ما می‌گفتیم فراموشی هویت ملی و نادیده گرفتن شاهنامه به‌عنوان سنگری فرهنگی، عواقبی جبران ناپذیر دارد، ما را متهم می‌کردند که این خط و ربط بوی دیگری به مشام می‌رساند. کتاب‌های درسی در رشته‌های مربوط از نام و کلام فردوسی تهی شده است. بر هر آموزگاری واجب است تا فرزندان فردوسی را تنها نگذارند.

***** از: رسانه پیک نت *****